

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 P 181810 20 Gž 2
Tuzla, 10.02.2021. godine

Kantonalni sud u Tuzli, u drugostepenom vijeću sastavljenom od sudija, Silve Stanković kao predsjednika vijeća, Asje Razić i Šejle Kamberović Hadžiefendić kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja K.M., sina M., iz Z., zastupanog po punomoćniku Beganović Ismetu, advokatu iz Tuzle, protiv tuženog Euroherc Osiguranje d.d. Sarajevo – Podružnica Tuzla, zastupanog po Advokatskom društvu Milas, Martinović & Partneri iz Ljubuškog, podružnica Tuzla, radi naknade štete, v.p.s. 16.660,00 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj: 32 0 P 181810 20 P 3 od 22.07.2020. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 10.02.2021. godine donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba se djelimično uvažava i prvostepena presuda preinačava u dosuđujućem dijelu, sadržanom u stavu prvom i drugom izreke, tako da se dosuđeni iznos od 16.660,00 KM snižava na iznos od 980,00 KM, a sa viškom zahtjeva (za iznos od 15.680,00 KM sa kamatom na taj iznos) tužitelj se odbija, te se tužitelj obavezuje da tuženom naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 834,73 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, dok se u preostalom dijelu (za odluku o kamati na iznos 980,00 KM) prvostepena presuda potvrđuje.

Obavezuje se tužitelj da tuženom naknadi troškove na ime sastava žalbe u iznosu od 494,90 KM, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, dok se sa viškom zahtjeva, preko dosuđenog do potraživanog iznosa od 526,50 KM, tuženi odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Stavom prvim izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da tužitelju na ime naknade materijalne štete u vidu izgubljene zarade za period od 01.05.2009. godine do 31.10.2013. godine isplati ukupan iznos od 16.660,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 31.10.2013. godine pa do konačne isplate, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Stavom drugim izreke prvostepene presude obavezan je tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.298,47 KM, u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Stavom trećim izreke prvostepene presude tužitelj je odbijen sa viškom zahtjeva za naknadu troškova parničnog postupka.

Protiv navedene presude žali se tuženi, i to na odluku kojom je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja, sadržanu u stavu prvom izreke, i na odluku kojom je obavezan da tužitelju naknadi troškove postupka, sadržanu u stavu drugom izreke, a zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, te iz razloga iznesenih u žalbi predlaže da se prvostepena presuda u ožalbenom dijelu preinači i tužbeni

zahtjev tužitelja odbije, kao i da se tužitelj obaveže da tuženom naknadi potraživane troškove prvostepenog postupka i potraživane troškove žalbenog postupka.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Ispitujući prvostepenu presudu sukladno odredbi člana 221. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu skraćeno : ZPP) ovaj sud je našao da je žalba tuženog djelimično osnovana iz slijedećih razloga :

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete u vidu izgubljene zarade za period od 01.05.2009. godine do 31.10.2013. godine u iznosu od 16.660,00 KM, a koji je tužitelj zasnivao na tvrdnjama da mu je povrijeđeni konj u saobraćajnoj nezgodi koja se dogodila 09.01.2008. godine, a kojeg je morao "prodati u meso", bio izvor prihoda, jer je svakodnevno sa tim konjem obavljao uslužne poslove prevoza u selu, kao i poljoprivredne radove, te da stoga trpi štetu u vidu izgubljene zarade i za period od 01.05.2009. godine (datum do kojeg mu je ranijom presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 08 P od 20.05.2011. godine bila dosuđena šteta na ime izgubljene zarade) pa do 31.10.2013. godine, obzirom da je tuženi po toj ranijoj presudi u novembru mjesecu 2013. godine isplatio tužitelju ukupno dosuđeni iznos štete, a koji se ticao štete na ime umanjene vrijednosti konja i štete na ime izgubljene zarade za period od 09.01.2008. godine do 30.04.2009. godine.

Ranijom prvostepenom presudom broj 32 0 P 181810 16 P 2 od 29.12.2017. godine bio je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja i ta presuda je ukinuta rješenjem Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 P 181810 18 Gž od 07.02.2020. godine.

Prema podacima spisa i iznesenom utvrđenju prvostepenog suda, a koje se posebnim žalbenim navodima tuženog i ne spori, slijedi da se predmetna saobraćajna nezgoda dogodila na lokalnom putu Zahirovići-Brezik na način što je vozilo osigurano kod tuženog, u fazi preticanja u krivini, ostvarilo kontakt sa konjskom zapregom kojom je upravljao tužitelj, da je tom prilikom došlo do povređivanja konja tužitelja koji je bio star 8 -11 godina i težak 550 kg, da je tužitelj povrijeđenog konja „prodao u meso“ za 300,00 KM, a da je tuženi, na ime povređivanja konja, isplatio tužitelju iznos od 750,00 KM, te da je u postupku koji je bio pokrenut tužbom tužitelja kod Općinskog suda u Tuzli donesenom presudom broj 32 0 P 008469 08 P od 20.05.2011. godine, a koja je potvrđena presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 11 Gž od 26.09.2013. godine, tužitelju bila dosuđena materijalna šteta na ime umanjene vrijednosti konja u iznosu od 2.655,00 KM, kao i materijalna šteta na ime izgubljene zarade za period od 09.01.2008. godine do 30.04.2009. godine u iznosu od 7.560,00 KM, a koji iznosi su, kod utvrđenog postojanja doprinosa tužitelju nastanku ove saobraćajne nezgode u procentu od 30 %, predstavljali srazmijeran iznos pripadajuće naknade tužitelju za te vidove štete u procentu od 70 % od utvrđene visine tih vidova štete.

Takođe, prvostepeni sud je na osnovu nalaza i mišljenja vještaka poljoprivredne struke Cilović Ekrema od 02.01.2017. godine utvrdio da je nastradali konj tužitelja, da nije došlo do njegovog povređivanja, mogao raditi još 10 godina, da se u jednom mjesecu rade 2/3 dana (20 dana), a 1/3 ne radi iz raznih razloga (10 dana), da je visina nadnice sa zapregom sa jednim konjem 50,00 KM na dan, da ako je cijena oranja jednog dunuma 20,00 KM do 30,00 KM, a ako zaprega može da poore oko 2 dunuma, da je onda sasvim realno da je visina nadnice zaprege sa jednim konjem 50,00 KM, dok se cijena prevoznčkih usluga formira posebno za svaku uslugu, zavisno od niza faktora koji utiču na formiranje cijene prijevoza raznih proizvoda (kukuruz, sijena, drvene mase i dr.), da bi na osnovu svih navedenih parametara izgubljena zarada tužitelja sa zapregom od jednog konja za 2009. godine iznosila 6.000,00 KM (20 radnih dana u mjesecu x 6 mjeseci = 120 dana x 50,00 KM po danu = 6.000,00 KM), a da bi da izgubljena zarada za 2010., 2011., 2012. i 2013. godinu 28.000,00 KM (20 radnih dana u mjesecu x 7 mjeseci u godini = 140 dana x 50,00 KM po danu = 7.000,00

KM x 4 godine = 28.000,00 KM), pa da bi slijedom toga i ukupna zarada za te godine iznosila 34.000,00 KM (28.000,00 KM + 6.000,00 KM = 34.000,00 KM), a što predstavlja bruto prihod koji kada se umanjí za troškove kao što su troškovi ishrane konja (sijeno i koncentrat) i drugi troškovi (potkivanje, lijekovi, premije za osiguranje i dr.) izražene u procentu od 30% godišnje zarade, daje iznos zarade od 23.800,00 KM. pa da slijedom toga, zbog postojanja doprinosa tužitelja od 30 % i pripadajući iznos tužitelju na ime izgubljene zarade za sporni period 01.05.2009. do 31.10.2013. godine čini iznos od 16.660,00 KM.

Polazeći od navedenog utvrđenja, te prihvatajući pri tome i iskaz tužitelja kao stranke, prvostepeni sud je donesenu odluku o usvajanju tužbenog zahtjeva tužitelja zasnovao na zaključaku da je tužitelj, prije saobraćajne nezgode u kojoj je stradao njegov konj, obavljao poslove prijevoza kao i poljoprivredne poslove za nadnicu, sve uz pomoć konja, i da je na taj način ostvarivao prihode od kojih se izdržavao on i njegova porodica, pored penzionih primanja, koja se prema izjašnjenju tužitelja bila nedovoljna za izdržavanje njega i porodice, te da bi po redovnom toku stvari, da nije bilo povređivanja njegovog konja u saobraćajnoj nezgodi, tužitelj i dalje ostvarivao zaradu korištenjem tog konja za obavljanje poljoprivrednih poslova i poslova prijevoza, te na iznesenom stavu da istaknuti prigovor zastare potraživanja nije osnovan, pozivajući se u tom pogledu na odredbe člana 7. stav 1. i člana 123. ZPP, te na odredbe člana 154. stav 2. u vezi sa članom 173., odredbe člana 155., člana 185. stav 1. i 3. i člana 189. kao i na odredbe člana 360. i člana 376. stav 1. i 2. Zakona o obligacionim odnosima (skraćeno : ZOO)

Međutim, ovakva odluka prvostepenog suda ne može se u cijelosti prihvatiti kao rezultat pravilne primjene materijalnog prava, a na što se i žalbom tuženog djelimično s pravom ukazuje.

Prije svega, kod pravilnog nalaženja prvostepenog suda da za štete koje sukcesivno nastaju, a kakva je i šteta u vidu izgubljene koristi čiju naknadu tužitelj zahtijeva u ovoj parnici, potraživanja pojedinih dospelih obroka zastarijevaju u roku od tri godine iz člana 376. stav 1. ZOO od saznanja za štetu i štetnika, ne može prihvatiti pravilnim i izneseno rezonovanje prvostepenog suda da se za utužene naknade ove štete za protekli period rokovi zastarijelosti za prvoutuženo potraživanje računaju po odredbama člana 376 ZOO, a da za svako slijedeće utuženo potraživanje teče novi rok zastarijelosti od dana kada je prethodni spor okončan, pa time ni pravilnim izneseni stav prvostepenog suda da podnesena tužba tužitelja za naknadu štete u parnici broj 32 0 P 008469 08 P ima značaj prekida zastarijevanja iz člana 388. ZOO, kao i stav da od pravosnažnosti donesene presude u tom sporu broj 32 0 P 008469 08 P od 20.05.2011. godine, tj. od 26.09.2013. godine pa do pokretanja ovog novog spora tužbom tužitelja tj. do 24.10.2013. godine nije protekao ni trogodišnji zastarni rok iz odredbe člana 376. stav 1. ZOO.

Ovo iz razloga što se za utužena potraživanja u vidu izgubljene koristi, a koja imaju karakter sukcesivnih potraživanja, rok zastare od 3 godine iz člana 376. stav 1. ZOO ima računati od dana dospelosti za svako sukcesivno potraživanje, a sukladno članu 361. stav 1. ZOO kojim je propisano da zastarijelost počinje teći prvog dana posle dana kad je povjerilac imao pravo da zahtijeva ispunjenje obaveze, ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano, pa kako su se u ovom sporu predmetna potraživanja izgubljene zarade ticala perioda od 01.05.2009. godine do 31.10.2013. godine, a tužba tužitelja je podnesena 24.10.2013. godine, slijedi i da je potraživanje ove naknade štete zastarijelo za period od 01.05.2009. do 23.10.2010. godine, zbog proteka zastarnog roka od 3 godine, dok se nezastarijelim mogao smatrati samo period od 24.10.2010. do 24.10.2013. godine.

Sem toga, a kako je to bilo izneseno i u razlozima ranije donesene ukidne drugostepene odluke ovog suda, za pravilno odlučivanje o tužbenom zahtjevu tužitelja nije odlučno to da li je tužitelj mogao kupiti ili pak iznajmiti novog konja, a na čemu se ustrajava u žalbi tuženog, već se je osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja prevashodno imala razmatrati sa aspekta okolnosti koje su

se ticala postojanja štete i postojanja štetne radnje, te postojanja odgovornosti osiguranika tuženog za tu štetu, a s tim u vezi i pitanja do kada je tužitelju pripadalo pravo na potraživanje naknade štete na ime izgubljene koristi, da li do perioda koji mu je i dosuđen presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 08 P od 20.05.2011. godine ili do donošenja te presude ili pak do isplate tužitelju dosuđene štete tom presudom, zbog čega se sa aspekta primjene materijalnog prava i žalbeno osporavanje tuženog utvrđenog prava tužitelju na naknadu potraživane štete u vidu izgubljene koristi imalo prihvatiti djelimično osnovanim, i to iz slijedećih razloga :

Odredbom člana 185. stav 1. ZPP propisano je da je odgovorno lice dužno uspostaviti stanje koje je bilo pre nego što je šteta nastala, a stavom 2. ovog člana propisano je da ukoliko uspostavljanje ranijeg stanja ne uklanja štetu potpuno, odgovorno lice dužno je za ostatak štete dati naknadu u novcu, dok je stavom 3. propisano da kad uspostavljanje ranijeg stanja nije moguće, ili kad sud smatra da nije nužno da to učini odgovorno lice, sud će odrediti da ono isplati oštećeniku odgovarajuću svotu novca na ime naknade štete.

Za pitanje prava na naknadu štete, i to kako obične štete, tako i štete u vidu izgubljene dobiti, prije svega odlučno je utvrđenje postojanja štete, postojanja štetne radnje i postojanja uzročne veze između te štete i štetne radnje.

U konkretnom slučaju za štetu koju je tužitelj trpio na ime izgubljene koristi zbog povrijeđivanja njegovog konja u saobraćajnoj nezgodi tužitelju je pripadalo pravo na potraživanje njene naknade sve do donošenja presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 08 P od 20.05.2011. godine kojom je tužitelju dosuđena i naknada štete na ime umanjene vrijednosti konja, a sukladno navedenoj odredbi člana 185. ZOO, jer je dosuđenjem te naknade prestala da postoji i uzročna veza između štetne radnje osiguranika tuženog i štete koju je tužitelj pretrpio zbog te štetne radnje, i to kako štete na ime vrijednosti konja, tako i štete u vidu izgubljene koristi zbog nemogućnosti rada tužitelja sa konjem.

Zato, to što je presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 08 P od 20.05.2011. godine postala pravosnažna 26.09.2013. godine, a sa kojim datumom je bila donesena presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 11 Gž kojom je ta prvostepena presuda potvrđena, pa time i to što je po pravosnažnosti te presude tuženi u novembru 2013. godine isplatio tužitelju dosuđene iznose materijalne štete, zajedno sa obračunatom zakonskom zateznom kamatom, ne može činiti osnovanim zahtjev tužitelja za naknadu štete na ime izgubljene koristi i za period od 21.05.2011. godine do 30.10.2013. godine, jer se taj period tiče prava tuženog na podnošenje žalbe na presudu Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 08 P od 20.05.2011. godine i postupka po toj žalbi, te s tim u vezi i prava tuženog da tek po pravosnažnosti presude izvrši isplatu dosuđenog iznosa tužitelju, a što se ne može staviti u odgovornost tuženog za štetu u vidu izgubljene koristi nipošto osnovu krivice, a ni po osnovu uzročnosti.

Obzirom na naprijed izneseno slijedi i da se zahtjev tužitelja za naknadu štete na ime izgubljene koristi imao prihvatiti osnovanim samo za nezastarijeli period od 24.10.2010. godine pa do 20.05.2011. godine, kao dana donošenja presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 P 008469 08 P. Stoga, kako je tužitelj potraživani iznos od 16.660,00 KM zasnovao na nalazu vještaka poljoprivredne struke Cilović Ekrema od 02.01.2017. godine, a iz kojeg slijedi da je vještak za 2010., 2011., 2012. i 2013. godinu do obračunatog prihoda od po 7.000,00 KM za svaku tu godinu izvršio samo na osnovu godišnjeg rada u poljoprivredi na njivi za 7 mjeseci u godini (april, maj, juni, juli, avgust, septembar i oktobar) i to tako što je 20 radnih dana u mjesecu pomnožio sa 140 dana za tih 7 mjeseci te sa dnevnicom od 50,00 KM po danu (strana 3 pasus sedmi i jedanaesti, te strana 4 nalaza vještaka), to se kod takvog stanja stvari i tužitelju moglo priznati pravo na potraživanu naknadu štete na ime izgubljene koristi samo za april i maj mjesec 2011. godine u ukupnom iznosu od 980,00 KM, a do kog iznosa se dođe kada se iznosi zarade za ova dva mjeseca

po 1.000,00 KM (7.000,00 KM za 2011. godinu : 7 mjeseci), tj, ukupni iznos od 2.000,00 KM na ime bruto prihoda umanji za troškove koji po vještaku procentualno iznose 30 % tj. za iznos od 600,00 KM, a zatim na taj način dobiveni iznos od 1.400,00 KM umanji za 30 % na ime doprinosa tužitelja nastanku saobraćajne nezgode, tj. za iznos od 420,00 KM (2.000,00 KM – 600,00 KM = 1.400,00 KM – 420,00 KM = 980,00 KM).

Suprotno žalbenim tvrdnjama tuženog, za ovaj pripadajući iznos štete tužitelju od 980,00 KM, tužitelju pripada pravo i na zakonsku zateznu kamatu počev od dana podnošenja tužbe, a prema članu 277. stav 1. u vezi sa članom 324. stav 2. ZOO, jer se prema odredbi člana 277. stav 1. ZOO kamata vezuje za pitanje docnje u ispunjenju obaveze, dok je odredbom člana 324. stav 2. ZOO propisano da ako rok za ispunjenje nije određen, dužnik dolazi u docnju kad ga poverilac pozove da ispuni obavezu, usmeno ili pismeno, vansudskom opomenom ili započinjanjem nekog postupka čija je svrha da se postigne ispunjenje obaveze.

Sukladno odredbi člana 231. ZPP ovaj sud nije posebno razmatrao ostale žalbene navode tuženog, jer isti nisu od odlučnog značaja.

Iz navedenih razloga valjalo je žalbu tuženog djelimično uvažiti i primjenom člana 229. tačka 4. ZPP prvostepenu presudu preinačiti u dosuđujućem dijelu sadržanom u stavu prvom izreke, te dosuđeni iznos od 16.660,00 KM sniziti na iznos od 980,00 KM, a sa viškom zahtjeva (za iznos od 15.680,00 KM sa kamatom na taj iznos) tužitelja odbiti, dok je za odluku o kamati na sniženi iznos 980,00 KM prvostepenu presudu valjalo potvrditi primjenom člana 226. ZPP, a za neožalbeni odbijajući dio odluke o troškovima postupka, sadržanom u stavu trećem izreke, prvostepenu presudu presudu ostaviti neizmijenjenom sukladno članu 221. ZPP.

Slijedom toga valjalo je primjenom odredbe člana 235. tačka 3. u vezi sa članom 397. stav 2. i članom 386. stav 2. ZPP preinačiti i odluku o troškovima postupka, sadržanu u stavu drugom izreke, te tužitelja obavezati da tuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 2.209,90 KM.

Naime, posebnim žalbenim navodima tuženi ne spori izneseno utvrđenje prvostepenog suda da ukupni troškovi tužitelja iznose 4.403,77 KM, od kog iznosa se na troškove ranijeg prvostepenog postupka odnosi iznos od 2.427,40 KM, na troškove sastava žalbe na ranije donesenu prvostepenu presudu sa PDV 17 % iznos od 983,97 KM i takse na tu žalbu iznos od 150,00 KM, te na troškove ponovnog prvostepenog postupka iznos od 842,40 KM. U odnosu na opredijeljeni zahtjev tuženog istaknut u ranijem postupku na nastavku ročišta za glavnu raspravu od 02.02.2017. godine i na novom ročištu za glavnu raspravu od 30.06.2020. godine, tuženom ne pripadaju troškovi na ime pristupa na ročište 30.03.2015, jer je do odlaganja tog ročišta došlo uz saglasan prijedlog stranaka, a niti troškovi na ime sastava odgovora na žalbu u iznosu od 982,00 jer ti troškovi nisu imali karakter potrebnih troškova za vođenje parnice u smislu odredbe čla 387. stav 1. ZPP, ali mu pripadaju troškovi na ime sastava odgovora na tužbu, zastupanja u ranijem postupku na pripremnom ročištu i zastupanja na glavnoj raspravi u iznosima od po 421,20 KM, zastupanja u ranijem postupku na nastavku glavne rasprave u iznosu od 210,10 KM i pristupa na odgođena ročišta 22.01.2015. godine, 18.05.2015. godine i 02.11.2016. godine u iznosima od po 105,30 KM, a što čini ukupne troškove ranijeg postupka u iznosu od 1.789,60 KM, te na ime zastupanja u ponovnom postupku na glavnoj raspravi u iznosu od 842,40 KM, što ukupno iznosi 2.632,00 KM.

Obzirom da se dosuđenjem tužitelju iznosa od 980,00 KM i uspjeh tužitelja u ranijem prvostepenom postupku u odnosu na označenu vrijednost spora od 7.350,00 KM imao izraziti u procentu od 13,33 %, a uspjeh tuženog u procentu od 86,67 %, to i tužitelju od utvrđenih mu troškova ranijeg prvostepenog postupka u iznosu od 2.427,40 KM pripada pravo na srazmijeran iznos od 323,60 KM, dok tuženom od utvrđenih mu troškova ranijeg prvostepenog postupka u iznosu od 1.789,60 KM pripada pravo na srazmijeran iznos od 1.551,00 KM. Sem toga, kako je u

ponovnom prvostepenom postupku tužbeni zahtjev tužitelja glasio na iznos od 16.660,00 KM, to se kod dosuđenja tužitelju iznosa od 980,00 KM i uspjeh tužitelja za taj ponovni postupak imao izraziti u procentu od 6 %, a uspjeh tuženog u procentu od 94 %, zbog čega i tužitelju od utvrđenog mu iznosa troškova ponovnog postupka od 842,40 KM pripada pravo na srazmijeran iznos od 50,50 KM, dok tuženom od od utvrđenog mu iznosa troškova ponovnog postupka od 842,40 KM pripada pravo na srazmijeran iznos od 791,80 KM. Takođe, tužitelju u cijelosti pripadaju i utvrđeni mu troškovi postupka na ime sastava žalbe izjavljene protiv ranije donesene prvostepene presude u iznosu od 983,97 KM i takse na tu žalbu u iznosu od 150,00 KM, budući da je tužitelj u cijelosti uspio sa tom žalbom.

To znači i da ukupni pripadajući troškovi tužitelja iznose 1.508,07 KM (323,60 KM + 50,50 KM + 983,97 KM + 150,00 KM), a da ukupni pripadajući troškovi tuženog iznose 2.342,80 (1.551,00 KM + 791,80 KM), pa kada se izvrši procesno prebijanje tih pripadajućih iznosa tužitelju i tuženom dobije se pozitivna razlika u korist tuženog u iznosu od 834,73 KM, a za koji iznos postoji obaveza tužitelja da ga isplati tuženom.

Ujedno, sukladno odredbi člana 397. stav 2. u vezi sa članom 386. stav 2. ZPP tuženom pripada pravo i na naknadu potraživanih troškova na ime sastava žalbe i to u iznosu od 494,90 KM, a koji iznos je u odnosu na ukupno potraživane troškove od 526,50 KM srazmijeran uspjehu tuženog sa žalbom u procentu od 94 %.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Silva Stanković,s.r.